

[Justitsministeren.]

Der kan nemlig tænkes det Tilfælde, at den, som faar et Skylddokument udstedt for det Beløb, der er givet Henstand med, vil belaae dette Dokument. For at kunne gøre det maa han maaske have det tinglyst, og for at det saa ikke skal blive afvist af Retsskriveren fra Indførelse i Dagbogen, er det rigtigt at foreskrive, at skønt det ikke er nødvendigt for selve Retsstiftelsen at tinglyse dette Dokument, kan det dog tinglyses.

Dernæst er der rejst Tvivl om, hvorledes man skal forholde sig, naar Førsteprioriteten gaar op over Værdigrænsen. Lad os sige, at Værdigrænsen er 40 000 Kr. og Førsteprioriteten er 42 000 Kr. Saa har man sagt: Ja, men det er kun Laan, der holder sig indenfor Værdigrænsen, der kan gives Henstand for, og da dette Laan gaar ud over Værdigrænsen, kan her ingen Henstand ydes. Det har ikke været Justitsministeriets Opfattelse af den gældende Lovs Bestemmelser, men Justitsministeriets Opfattelse har været den — og det tror jeg har været Lovgivningsmagtens i det hele —, at i et saadant Tilfælde kunde man give Henstand med den Del af Førsteprioriteten, som ligger indenfor Værdigrænsen, men ikke med Resten. For at bringe denne Tvivl fuldkommen ud af Verden foreslaas det nu, at man i Lovens § 3 retter Ordet

„Prioritetsgæld“

til Ordene

„den Del af Prioritetsgælden“, saaledes at det bliver klart, at der kan gives Henstand for den Del af Prioritetsgælden, som ligger indenfor Værdigrænsen, selv om det er en samlet Prioritet, der staar helt fra Bunden af og noget op over Værdigrænsen.

Endvidere har der været nogen Tvivl om Kautzionisternes Stilling, naar Fordringshaverne ydede Henstand. Meningen med Bestemmelsen i Lovens § 6 har efter Justitsministeriets Formening været den, at Kautzionisten maatte finde sig i en Henstand, der er ydet i Overensstemmelse med Lovens Bestemmelser, men for at der ikke skulde kunne være nogen Tvivl mere om dette, har man i Lovforslagets § 4 stillet Forslag om, at der i Lovens § 6 indføjes følgende:

„, og Kautzionister frigøres ikke som Følge af Betalingshenstanden for deres Forpligtelser.“

Det er altsaa ogsaa blot en Tydeliggørelse af det, som efter Justitsministeriets Mening er den rigtige Opfattelse af den gældende

Lov, men hvor der i Praksis har vist sig Tvivl.

Saa er det blevet oplyst for Justitsministeriet, at det Tilfælde kan indtræde, at en Kreditor endogsaa efter Debtors egen Anmodning har taget Debtors Ejendom til brugeligt Pant. Der skal være Debitorer, der har anmodet Kreditforeningerne om at gøre dette, idet de paagældende saa som Bestyrere blev stillet bedre, end da de var Ejere, idet de da af Kreditforeningen kunde faa Laan til at besøge, hvad der var nødvendigt til Gaardens ordentlige Drift, Saaning o. lign. Dette brugelige Pant har Kreditor altsaa i saadanne Tilfælde ikke været saa ivrig efter selv at faa, og nu er Spørgsmaalet: naar Debitor og Kreditor saa igen kan enes om, at denne Brugelighed ophæves, kan Debitor saa faa Henstand efter den gældende Henstandslov? For at der ikke skal være nogen Tvivl paa dette Omraade, foreslaas der her i § 5 tilføjet i Lovens § 14:

„, medmindre Ejendommen paa ny er udleveret til Skyldneren.“ altsaa i det Tilfælde Brugeligheden er ophævet ved Foretagelse af Udlevering fra Kreditors Side til Debitor, saaledes at han igen er blevet fri Ejer af Ejendommen, kan han igen komme ind under Lovens Bestemmelser.

Endelig foreslaas i § 6 en ændret Affattelse af Lovens § 15, saa den kommer til at lyde saaledes:

„I det Omfang, det skønnes nødvendigt af Hensyn til denne Lovs Bestemmelser, kan Kredit- og Hypotekforeningernes enkelte Serier (Afdelinger) med Indenrigsministerens Samtykke — efter Gennemførelse af de i saa Henseende fornødne Statutændringer — optage midlertidige Laan med den Retsvirkning, at Laangiverens Krav i Tilfælde af Retsforfølgning gaar forud for al anden Gæld, og at de til Serien (Afdelingen) udstedte Panteobligationer, saa længe saadanne Laan ikke er fuldt indfrie, ikke gyldigt skal kunne afhændes eller pantsættes eller gøres til Genstand for Retsforfølgning fra Trediemands Side.“

Dette er ogsaa en klargørende Bestemmelse, idet den gaar ud paa at tydeliggøre, at det ikke er nødvendigt, at Kreditforeningerne for de Laan, Kreditforeningernes enkelte Serier stifter i Nationalbanken mod, at denne faar Førsteret i vedkommende Series Aktiver, altsaa dens Panteobligationer, til Retsbetryggelse for Nationalbanken henlægger deres Panteobligationsbeholdning som Haandpant i Nationalbanken. Hvis det skulde